הגדה של פסח

קיבוץ עין-גב

פתיחת הסדר.

משפט פתיחה: מנחה הסדר.

זכור

אֶת הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר יְצָאתֶם
מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים.
בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב.

הִנְנִי מוּכָן וּמְזוּמָּן לְקַיֵּם הַמִּצְוָה,
לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם יַחַד עִם
כָּל יִשְׂרָאֵל.

ליל סדר פסח זה

של שנת   הוא לנו הסדר ה
על אדמתנו, זו רצועת הקרקע שבין הכנרת
ממערב והרי הגולן ממזרח.

ליל סדר פסח זה

הוא לנו ה   במדינת ישראל המחודשת
לאחר עמידתנו במערכה הקשה בהגנה ובבנין.

קדש

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם.
אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לָשׁוֹן
וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵנוּ בְּאַהֲבָה
מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן, אֶת יוֹם
חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה, זְמַן חֵרוּתֵנוּ, מִקְרָא קֹדֶשׁ,
זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ
קִדַּשְׁתָּ מִכָּל הָעַמִּים, וּמוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן הִנְחַלְתָּנוּ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים.

הִנְנִי מוּכָן וּמְזוּמָּן לְקַיֵּם מִצְוַת כּוֹס רִאשׁוֹנָה
מֵאַרְבַּע הַכּוֹסוֹת.

כוס ראשונה

ורחץ

יטל ידיו ולא יברך.

כרפס

יטבל העלים במי מלח או בחמץ ויברך:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְּרִי הָאֲדָמָה.

יחץ

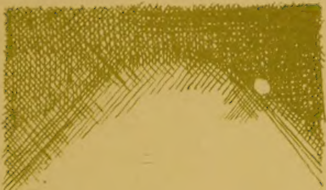
יבצע את המצה האמצעית לשנים ויצפין את חלקה הגדול לאפיקומן.

מגיד

יגלה את המצות, יגביה את הקערה ויאמר בקול רם:

הָא לַחְמָא עַנְיָא דִּי אֲכָלוּ אַבְהָתָנָא בְּאַרְעָא דְמִצְרַיִם. כָּל־דִּכְפִין יֵיתֵי וְיֵכֹל כָּל־דִּצְרִיךְ יֵיתֵי וְיִפְסַח, הָשַׁתָּא אָכוּ - לַשָּׁנָה הַבָּאָה כָּל בֵּית־יִשְׂרָאֵל — בְּנֵי־חוֹרִין בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל.

הא לחמא...

מַה נִּשְׁתַּנָּה

הַלַּיְלָה הַזֶּה מִכָּל הַלֵּילוֹת?

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין חָמֵץ וּמַצָּה,
הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלּוֹ מַצָּה;

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין שְׁאָר יְרָקוֹת,
הַלַּיְלָה הַזֶּה מָרוֹר;

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אֵין אָנוּ מַטְבִּילִין אֲפִילוּ
פַּעַם אֶחָת, הַלַּיְלָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים;

שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבִין
וּבֵין מְסֻבִּין, הַלַּיְלָה הַזֶּה כֻּלָּנוּ מְסֻבִּין.

עֲבָדִים הָיִינוּ

לְפַרְעֹה בְּמִצְרַיִם וַיַּעֲבִידֵנוּ בְּפָרֶךְ וַנִּבֶן לוֹ עָרֵי מִסְכְּנוֹת, אֶת פִּתֹם וְאֶת רַעַמְסֵס. וַנִּגָּאֵל מֹשֶׁה וַנַּעֲבוֹר יָם בֶּחָרָבָה וְאַרְבָּעִים שָׁנָה נָדַדְנוּ בַּמִּדְבָּר וַנָּבֹא אֶל אַרְצֵנוּ.

וְאִלּוּ לֹא יָצְאוּ אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם, הֲרֵי אָנוּ וּבָנֵינוּ וּבְנֵי־בָנֵינוּ מְשֻׁעְבָּדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם. וַאֲפִילוּ כֻּלָּנוּ חֲכָמִים, כֻּלָּנוּ נְבוֹנִים, כֻּלָּנוּ יוֹדְעִים אֶת הַתּוֹרָה – מִצְוָה עָלֵינוּ

לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, וְכָל הַמַּרְבֶּה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם – הֲרֵי זֶה מְשֻׁבָּח!

עבדים היינו - עתה בני־חורין!

מַעֲשֶׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה וְרַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי
טַרְפוֹן, שֶׁהָיוּ מְסֻבִּין בִּבְנֵי־בְרַק. וְהָיוּ מְסַפְּרִים
בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כָּל אוֹתוֹ הַלַּיְלָה. עַד
שֶׁבָּאוּ תַלְמִידֵיהֶם וְאָמְרוּ לָהֶם: רַבּוֹתֵינוּ,
הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחֲרִית.

ע לֵיל שִׁמּוּרִים הוּא לַיְיָ, לְכָל־
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְדֹרוֹתָם.

כְּנֶגֶד אַרְבָּעָה בָנִים דִּבְּרָה תוֹרָה:

חָכָם מַה הוּא אוֹמֵר?

מַה הָעֵדֹת וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם? וְאַף אַתָּה אֱמָר־לוֹ כְּהִלְכוֹת
הַפֶּסַח. אֵין מַפְטִירִין אַחַר הַפֶּסַח אֲפִיקוֹמָן:

רָשָׁע

מַה הוּא אוֹמֵר?

מָה הָעֲבוֹדָה הַזֹּאת לָכֶם? לָכֶם וְלֹא לוֹ. וּלְפִי שֶׁהוֹצִיא אֶת-עַצְמוֹ מִן הַכְּלָל כָּפַר בָּעִקָּר, וְאַף אַתָּה הַקְהֵה אֶת שִׁנָּיו וֶאֱמֹר לוֹ: בַּעֲבוּר זֶה עָשָׂה יְיָ לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם. לִי וְלֹא לוֹ. אִלּוּ הָיָה שָׁם - לֹא הָיָה נִגְאָל.

תָּם

מַה הוּא אוֹמֵר?

מָה זֹּאת? וְאָמַרְתָּ אֵלָיו: בְּחֹזֶק-יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

וְשֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ לִשְׁאֹל

אַתְּ פְּתַח לוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בַּעֲבוּר זֶה עָשָׂה יְיָ לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם.

ע

בְּיוֹם בָּהִיר וְנֶהְדָּר
יָצְאוּ מִתּוֹךְ הַהַגָּדָה
חָכָם וְתָם, רָשָׁע גָּדוֹל
וְזֶה שֶׁלֹּא יָדַע לִשְׁאוֹל

וּכְשֶׁאַרְבַּעַת הָאַחִים
יָצְאוּ לָנוּעַ בַּדְּרָכִים
מִיָּד עִם כָּל אַרְבַּע רוּחוֹת
פְּרָחִים הִגִּיעוּ וּבְרָכוֹת

פָּגַשׁ חָכָם בַּחֲכָמָה
אָהַב הַתָּם אֶת הַתְּמִימָה
וְהָרָשָׁע בְּתוֹךְ אִשָּׁה
תָּפַס מִרְשַׁעַת אֲיֻמָּה

וְזֶה שֶׁלֹּא יָדַע לִשְׁאוֹל
לָקַח אֶת הַיָּפָה מִכֹּל
שֶׁיִּלֵּב יָדוֹ בְּתוֹךְ יָדָהּ
וְחָדַר אִתָּהּ לַהַגָּדָה.

לְאָן הוֹבִילוּ הַדְּרָכִים,
הֵיכָן אַרְבַּעַת הָאַחִים,
בַּשִּׁיר שֶׁלָּנוּ יְדִידַי,
אָסוּר לִשְׁאוֹל יוֹתֵר מִדַּי.

וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר:

בִּמְתֵי־מְעַט יָרְדוּ אֲבוֹתֵינוּ מִצְרַיְמָה וַיִּהְיוּ שָׁם לְגוֹי
גָּדוֹל וְעָצוּם. וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּרְבּוּ וַיִּשְׁרְצוּ
וַיַּעַצְמוּ בִּמְאֹד מְאֹד וַתִּמָּלֵא הָאָרֶץ אֹתָם.

וַיָּקָם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם, אֲשֶׁר לֹא יָדַע
אֶת יוֹסֵף. וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ: הִנֵּה עַם בְּנֵי —
יִשְׂרָאֵל רַב וְעָצוּם מִמֶּנּוּ, הָבָה נִתְחַכְּמָה לוֹ
פֶּן יִרְבֶּה... וַיְמָרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בַּעֲבוֹדָה
קָשָׁה. וַיְצַו פַּרְעֹה:
כָּל הַבֵּן הַיִּלּוֹד — הַיְאֹרָה תַּשְׁלִיכֻהוּ!
וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַתַּעַל שַׁוְעָתָם מִן
הָעֲבוֹדָה.

וְכַאֲשֶׁר יְעַנּוּ אֹתוֹ-כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ.

וְהִיא שֶׁעָמְדָה

לַאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ, שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבַד
עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֶלָּא שֶׁבְּכָל
דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ·וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

והיא שעמדה . . . . . .

וַיְהִי בַּיָּמִים הָהֵם

וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא אֶל אֶחָיו. וַיַּרְא בְּסִבְלֹתָם
וַיַּרְא אִישׁ מִצְרִי מַכֶּה אִישׁ עִבְרִי מֵאֶחָיו: וַיִּפֶן
כֹּה וָכֹה וַיַּרְא כִּי אֵין אִישׁ וַיַּךְ אֶת־הַמִּצְרִי
וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחוֹל: וַיִּשְׁמַע פַּרְעֹה אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה, וַיְבַקֵּשׁ לַהֲרֹג אֶת מֹשֶׁה. וַיִּבְרַ——ח
מֹשֶׁה מִפְּנֵי פַּרְעֹה, וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ מִדְיָן. וַיְהִי
רֹעֶה אֶת־צֹאן יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדְיָן.

ע

וְכַאֲשֶׁר יְעַנּוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ.

וַיִּנְהַג מֹשֶׁה

אֶת הַצֹּאן אַחַר הַמִּדְבָּר. וַיָּבֹא אֶל־הַר הָאֱלֹהִים חֹרֵבָה:
וַיַּרְא וְהִנֵּה סְנֶה בֹּעֵר בָּאֵשׁ וְהַסְּנֶה אֵינֶנּוּ אֻכָּל:
וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסְּנֶה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר: הִנֵּנִי:

וַיֹּאמֶר יְהוָה

רָאֹה רָאִיתִי אֶת עֳנִי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרָיִם וְאֶת צַעֲקָתָם שָׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נֹגְשָׂיו, כִּי יָדַעְתִּי אֶת מַכְאֹבָיו-וָאֵרֵד לְהַצִּילוֹ וּלְהַעֲלוֹתוֹ מִן הָאָרֶץ הַהִוא אֶל אֶרֶץ טוֹבָה וּרְחָבָה, אֶל אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ.

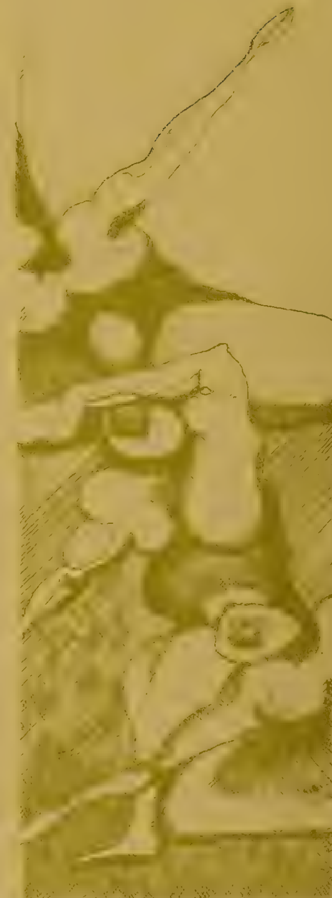
וְעַתָּה לְכָה

וְאֶשְׁלָחֲךָ אֶל פַּרְעֹה וְהוֹצֵא אֶת עַמִּי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם.

מהר משה צוה פרעה
שלח נא את עמי
מצות האל אמור נא לו
שלח נא את עמי
קומה לכה אל
כבד הלב הרע
צו לו בשמי:
שלח נא את עמי!

לך בא מצרימה ובאת אל הנענים
והנדכאים ואמרת אליהם: כי
עבדים הם - והם לא יבינו, כי אמללים
הם - והם לא ידעו; כי גדול ענים וגאלת
אותם. ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך,
אשר לא ידעת ואשר לא ידעוך, ומקרב
כל העם מסביב אשר רע ומר להם;
והיית לאב המון-אדם ולראש שבטיו;
ועשית מן התולעים-אדם ומן האדם-עם
ומעפרות חול-ארץ!

ויוציאנו יי ממצרים
ביד חזקה ובזרוע נטויה
ובמורא גדול
ובאותות ובמופתים.

עבדים היינו עתה בני חורין

ויהי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה וַיָּקָם פַּרְעֹה לַיְלָה, הוּא וְכָל עֲבָדָיו וְכָל מִצְרַיִם, וַתְּהִי צְעָקָה גְדוֹלָה בְּמִצְרַיִם כִּי אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת.

וְאֵלּוּ עֶשֶׂר הַמַּכּוֹת שֶׁלָּקוּ הַמִּצְרִים:

דָּם, צְפַרְדֵּעַ, כִּנִּים, עָרוֹב, דֶּבֶר, שְׁחִין, בָּרָד, אַרְבֶּה, חֹשֶׁךְ, מַכַּת־בְּכוֹרוֹת.

רַבִּי יְהוּדָה הָיָה נוֹתֵן בָּהֶם סִימָנִים:

דְּצַ"ךְ, עֲדַ"שׁ, בְּאַחַ"ב.

כַּמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לַמָּקוֹם עָלֵינוּ

אִלּוּ הוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְלֹא עָשָׂה בָהֶם שְׁפָטִים
דַּיֵּנוּ

אִלּוּ עָשָׂה בָהֶם שְׁפָטִים, וְלֹא עָשָׂה בֵאלֹהֵיהֶם
דַּיֵּנוּ

אִלּוּ עָשָׂה בֵאלֹהֵיהֶם, וְלֹא הָרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם
דַּיֵּנוּ

וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם.
וַיֵּהָפֵךְ לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו אֶל הָעָם וַיֹּאמְרוּ:
מַה־זֹּאת עָשִׂינוּ כִּי שִׁלַּחְנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל
מֵעָבְדֵנוּ. וַיֶּאְסֹר אֶת־רִכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח
עִמּוֹ. וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיַּשִּׂיגוּ אוֹתָם
חוֹנִים עַל־הַיָּם.

וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל הַיָּם, וַיּוֹלֶךְ יְיָ
אֶת־הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עַזָּה כָּל־הַלַּיְלָה
וַיָּשֶׂם אֶת הַיָּם לֶחָרָבָה וַיִּבָּקְעוּ הַמָּיִם.
וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה בְּתוֹךְ־הַיָּם.

אָז יָשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר:

אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָאֹה גָּאָה
סוּס וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם

עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה:

בְּכָל דּוֹר וָדוֹר

חַיָּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלּוּ
הוּא יָצָא מִמִּצְרַיִם.

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם
בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז.

הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ, יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו.
הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס, הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר.
הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים, גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן.
מַה לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס, הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר?
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים, גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־צֹאן?
מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי אָרֶץ, מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב.
הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם מָיִם, חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ מָיִם.

רַבָּן גַּמְלִיאֵל

הָיָה אוֹמֵר: כָּל שֶׁלֹּא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְבָרִים אֵלּוּ בְּפֶסַח, לֹא יָצָא יְדֵי חוֹבָתוֹ, וְאֵלּוּ הֵן:

פֶּסַח מַצָּה וּמָרוֹר

פֶּסַח שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם שֶׁפָּסַח הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עַל בָּתֵּי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.

מַצָּה זוֹ שֶׁאָנוּ אוֹכְלִים, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם שֶׁלֹּא הִסְפִּיק בְּצֵקָם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחֲמִיץ.

וּמָרוֹר זֶה שֶׁאָנוּ אוֹכְלִים, עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם שֶׁמֵּרְרוּ הַמִּצְרִים אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.

הַלֵּל

אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי-לִי לִישׁוּעָה. אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה. מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹּאת, הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ. זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ- נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בוֹ. הַלְלוּיָהּ...

המנחה:

הִנְנִי מוּכָן וּמְזוּמָּן לְקַיֵּם מִצְוַת כּוֹס שְׁנִיָּה מֵאַרְבַּע הַכּוֹסוֹת.

(מוסיף משפט המוקדש ליהודי המצוקה)

כוס שניה

מוציא מצה

בוצעים מהמצה העליונה, ומהחלק שנשאר מהמצה השניה מחלקים לכולם ומברכים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מַצָּה.

מרור

לוקחים כזית מרור וטובלים בחרֹסת, מנערים את החרֹסת מעליו ומברכים:

הִנְנִי מוּכָן וּמְזֻמָּן לְקַיֵּם מִצְוַת אֲכִילַת מָרוֹר.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מָרוֹר.

כּוֹרֵךְ

לוקחים כזית מהחזרת, כורכים בכזית מן המצה השלישית ואומרים:

זֵכֶר לְמִקְדָּשׁ כְּהִלֵּל. כֵּן עָשָׂה הִלֵּל בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קַיָּם: הָיָה כּוֹרֵךְ (פֶּסַח) מַצָּה וּמָרוֹר וְאוֹכֵל בְּיַחַד, לְקַיֵּם מַה שֶּׁנֶּאֱמַר: עַל מַצּוֹת וּמְרוֹרִים יֹאכְלֻהוּ.

צָפוּן

הילדים מביאים את האפיקומן הטמון:

שֻׁלְחָן עוֹרֵךְ

עִרְכוּ הַשֻּׁלְחָן וְהַמַּעֲדַנִּים, הָסֵבּוּ גַּם-יַחַד אָבוֹת וּבָנִים, כִּי דְרוֹר הַדּוֹרוֹת סוֹכֵךְ מִשְׁכָּנֵנוּ. בָּרְכוּ לַנּוֹצֵר אֶת יְגַע כַּפֵּינוּ.

סעודת חג

היום אתם יוצאים בחדש האביב

הִגִּיעַ לֵיל פֶּסַח

כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ אוֹמֵר הַלֵּל
כִּי בְּלַיְלָה זֶה אוֹצְרוֹת טְלָלִים נִפְתָּחִים.

טַל צַוֵּה שָׁנָה טוֹבָה וּמְעֻטֶּרֶת,
פְּרִי הָאָרֶץ לְגָאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת בְּטָל,

טַל נוֹפֵף עֲלֵי אֶרֶץ בְּרוּכָה,
מִמֶּגֶד שָׁמַיִם שַׂבְּעֵנוּ בְּרָכָה בְּטָל,

טַל שַׂבַּע מַלֵּא אֲסָמֵינוּ.
גַּן רָוֶה שִׂימֵנוּ בְּטָל.

הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב.

שִׁיר הַשִּׁירִים

כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר,
הַגֶּשֶׁם חָלַף הָלַךְ לוֹ;
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ,
עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ וְקוֹל
הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ.

הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ וְהַגְּפָנִים
סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ.

נֵצֵא הַשָּׂדֶה נָלִינָה בַּכְּפָרִים,
נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים נִרְאֶה
אִם פָּרְחָה הַגֶּפֶן, פִּתַּח
הַסְּמָדַר, הֵנֵצוּ הָרִמּוֹנִים.

כוס שלישית

הִנֵּה יָמִים בָּאִים

וְנִגַּשׁ חֹרֵשׁ בַּקּוֹצֵר
וְדֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמֹשֵׁךְ הַזָּרַע
וְהִטִּיפוּ הֶהָרִים עָסִיס
וְכָל-הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגַגְנָה.
וְשַׁבְתִּי אֶת שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל.
וּבָנוּ עָרִים נְשַׁמּוֹת וְיָשָׁבוּ
וְנָטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ אֶת יֵינָם
וְעָשׂוּ גַנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת פְּרִיהֶם.
וּנְטַעְתִּים עַל אַדְמָתָם
וְלֹא יִנָּתְשׁוּ עוֹד מֵעַל אַדְמָתָם׃

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת

בְּשׁוּב יְיָ אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הָיִינוּ כְּחוֹלְמִים.
אָז יִמָּלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה.
אָז יֹאמְרוּ בַגּוֹיִם:

הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת עִם אֵלֶּה.
הִגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ-הָיִינוּ שְׂמֵחִים.
שׁוּבָה יְיָ אֶת שְׁבִיתֵנוּ כַּאֲפִיקִים בַּנֶּגֶב.
הַזּוֹרְעִים בְּדִמְעָה-בְּרִנָּה יִקְצֹרוּ.
הָלֹךְ יֵלֵךְ וּבָכֹה נֹשֵׂא מֶשֶׁךְ הַזָּרַע,
בֹּא-יָבֹא בְרִנָּה נֹשֵׂא אֲלֻמֹּתָיו.

שיר המעלות.

כוס רביעית

כִּי לוֹ נָאֶה, כִּי לוֹ יָאֶה

אַדִּיר בִּמְלוּכָה, בָּחוּר כַּהֲלָכָה, גְּדוּדָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ, לְךָ כִּי לְךָ, לְךָ אַף לְךָ, לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
כִּי לוֹ נָאֶה, כִּי לוֹ יָאֶה.

דָּגוּל בִּמְלוּכָה, הָדוּר כַּהֲלָכָה, וָתִיקָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

זַכַּאי בִּמְלוּכָה, חָסִין כַּהֲלָכָה, טַפְסְרָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

יָחִיד בִּמְלוּכָה, כַּבִּיר כַּהֲלָכָה, לִמּוּדָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

מָרוֹם בִּמְלוּכָה, נוֹרָא כַּהֲלָכָה, סְבִיבָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

עָנָו בִּמְלוּכָה, פּוֹדֶה כַּהֲלָכָה, צַדִּיקָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

קָדוֹשׁ בִּמְלוּכָה, רַחוּם כַּהֲלָכָה, שִׁנְאַנָּיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

תַּקִּיף בִּמְלוּכָה, תּוֹמֵךְ כַּהֲלָכָה, תְּמִימָיו יֹאמְרוּ לוֹ:
לְךָ וּלְךָ...

אַדִּיר הוּא

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב
בִּמְהֵרָה, בִּמְהֵרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב.
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

בָּחוּר הוּא   גָּדוֹל הוּא   דָּגוּל חוּא
הָדוּר הוּא   וָתִיק הוּא   זַכַּאי הוּא
חָסִיד הוּא   טָהוֹר הוּא   יָחִיד הוּא
כַּבִּיר הוּא   לָמוּד הוּא   מֶלֶךְ הוּא
נָאוֹר הוּא   סַגִּיב הוּא   עִזּוּז הוּא
פּוֹדֶה הוּא   צַדִּיק הוּא   קָדוֹשׁ הוּא
רַחוּם הוּא   שַׁדַּי הוּא   תַּקִּיף הוּא.

יִבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב
בִּכְזֵהֵרָה, בִּנְוּהֵרָה בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב,
אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

וּבְכֵן וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה:

קָרֵב יוֹם אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא
לַיְלָה

רָם הוֹדַע כִּי לְךָ יוֹם אַף לְךָ
לַיְלָה

שׁוֹמְרִים הַפְקֵד לְעִירְךָ כָּל הַיּוֹם וְכָל
הַלַּיְלָה

תָּאִיר כְּאוֹר־יוֹם חֶשְׁכַת
לַיְלָה

וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה

אחד מי יודע?

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ?
אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ
אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ.

שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ?
שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ
שְׁנֵי לוּחוֹת הַבְּרִית, אחד...

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ?
שְׁלֹשָׁה אֲנִי יוֹדֵעַ
שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, שני......

אַרְבַּע מִי יוֹדֵעַ?
אַרְבַּע אֲנִי יוֹדֵעַ
אַרְבַּע אִמָּהוֹת, שלשה...

חֲמִשָּׁה מִי יוֹדֵעַ?
חֲמִשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ
חֲמִשָּׁה חֻמְשֵׁי תוֹרָה, ...

שִׁשָּׁה מִי יוֹדֵעַ?
שִׁשָּׁה אֲנִי יוֹדֵעַ
שִׁשָּׁה סִדְרֵי מִשְׁנָה, ...

שִׁבְעָה מִי יוֹדֵעַ?
שִׁבְעָה אֲנִי יוֹדֵעַ
שִׁבְעָה יְמֵי שַׁבַּתָּא, ...

שְׁמוֹנָה מִי יוֹדֵעַ?
שְׁמוֹנָה אֲנִי יוֹדֵעַ
שְׁמוֹנָה יְמֵי מִילָה, שבעה...

תִּשְׁעָה מִי יוֹדֵעַ?
תִּשְׁעָה אֲנִי יוֹדֵעַ
תִּשְׁעָה יַרְחֵי לֵידָה, ...

עֲשָׂרָה מִי יוֹדֵעַ?
עֲשָׂרָה אֲנִי יוֹדֵעַ
עֲשָׂרָה דִבְּרַיָּא, תשעה.....

אַחַד־עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ?
אַחַד־עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ
אַחַד־עָשָׂר כּוֹכְבַיָּא, ...

שְׁנֵים־עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ?
שְׁנֵים־עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ
שְׁנֵים־עָשָׂר שִׁבְטַיָּא, ...

שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ?
שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ
שְׁלוֹשָׁה עָשָׂר מִדַּיָּא, ...

חד גדיא חד גדיא

דִּזְבַן אַבָּא בִּתְרֵי זוּזֵי חַד־גַּדְיָא ...
וַאֲתָא שׁוּנְרָא וְאָכְלָה לְגַדְיָא ...
וַאֲתָא כַלְבָּא וְנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא ...
וַאֲתָא חֻטְרָא וְהִכָּה לְכַלְבָּא ...
וַאֲתָא נוּרָא וְשָׂרַף לְחֻטְרָא ...
וַאֲתָא מַיָּא וְכָבָה לְנוּרָא ...
וַאֲתָא תוֹרָא וְשָׁתָה לְמַיָּא ..
וַאֲתָא הַשּׁוֹחֵט וְשָׁחַט לְתוֹרָא ...
וַאֲתָא מַלְאַךְ הַמָּוֶת וְשָׁחַט לְשׁוֹחֵט...
וַאֲתָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְשָׁחַט לְמַלְאַךְ הַמָּוֶת
דְּשָׁחַט לְשׁוֹחֵט, דְּשָׁחַט לְתוֹרָא, דְּשָׁתָה לְמַיָּא;
דְּכָבָה לְנוּרָא; דְּשָׂרַף לְחֻטְרָא, דְּהִכָּה לְכַלְבָּא;
דְּנָשַׁךְ לְשׁוּנְרָא; דְּאָכְלָה לְגַדְיָא
דִּזְבַן אבא בתרי זוזי

חד גדיא חד גדיא

נרצה

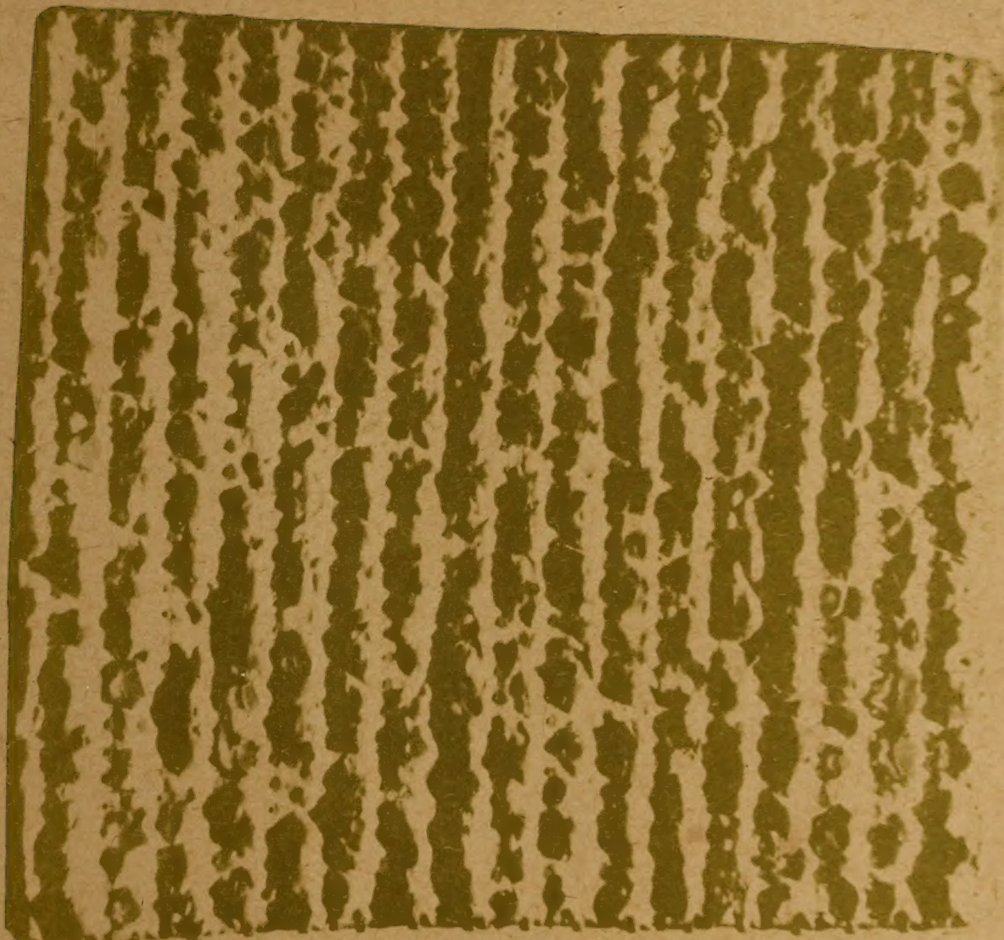
חֲסַל סִדּוּר פֶּסַח כְּהִלְכָתוֹ,
כְּכָל מִשְׁפָּטוֹ וְחֻקָּתוֹ;
כַּאֲשֶׁר זָכִינוּ לְסַדֵּר אוֹתוֹ,
כֵּן נִזְכֶּה לַעֲשׂוֹתוֹ.

זָךְ שׁוֹכֵן מְעוֹנָה,
קוֹמֵם קְהַל מִי מָנָה;
קָרֵב נַהֵל נִטְעֵי כַנָּה,
פְּדוּיִם לְצִיּוֹן בְּרִנָּה.

לשנה הבאה בירושלים
הבנויה

דברי סיום: מנחה הסדר

אליהו הנביא
אליהו התשבי
אליהו הגלעדי
במהרה יבוא אלינו
עם משיח בן דוד.

עין-גב ניסן תש"ם

גרפיקה: סלו שאול עין-גב